

«JO POSARIA ORDRE EN EL BARCELONA»

Di Stéfano: el futbol

El 1970-71 Di Stéfano arribava per primera vegada al València i creà un conjunt corretjós i agressiu, que guanyà la lliga. Un any després, deixà el club, però tornarà el 79-80, temporada en què el València es va fer amb la Recopa d'Europa. Aquesta és la tercera «visita» del tècnic argentí al club merenga. Di Stéfano no pogué evitar la baixada a segona. Però l'ha tornat a primera. I les coses sembla que funcionen.

Toni Mollà

Nom mític del futbol, Di Stéfano, «el Pelao», subratlla quaranta anys de títols, dividits entre l'Argentina, el Real Madrid i el València. Fou, sens dubte, la més alta encarnació de l'esport futbolístic, el primer, l'home-màquina, el futbol total. Com a tècnic, no és possible tampoc de deixar-lo en el sac del mig: com tots els genis, només compta amb grans detractors o amb devots incondicionals. Ha fet 61 anys i, davant la càmera del nostre fotògraf, ha posat en ridícul els dos porters del València. Cada xut és un gol.

—«Sí, jo vaig ser bastant complet com a jugador, sí. Sabia jugar-la, sí. Un no és *tonto* i reconeix les pròpies condicions, ¿no? Però jo sé, també, tots els sacrificis que això m'ha costat: que, a mi, ningú no m'ha regalat res. No vaja a pensar, vostè, que jo sóc com Superman ¿eh? Però... una altra cosa són les històries i les anècdotes que es puguen contar. Mire, a mi, per exemple, em coneixen 75.000 milions

de persones. Però, això és com tot. Una vegada vam jugar un partit on hi havia 60.000 espectadors i jo crec que hi ha més de 200.000 persones que m'han dit que hi eren. De manera que, ja em contarà, vostè, com va l'assumpt, ¿no li pareix?».

Diu que no li importa gens ni miqueta el que diga d'ell la premsa. De fet, ens ha costat Déu i ajuda clavar-nos en els vestidors i fer-lo seure a la taula.

Arribà al València l'any 70 per primera vegada i aconseguí el campionat de lliga. La temporada 79-80, féu de l'equip merenga un campió de la Recopa d'Europa. I, ara, després d'un any en segona divisió, *sin caerme los anillos*, ha començat una temporada d'equip punter.

De caràcter eixut i agre, ens ha concedit una estona per a la conversa, no sense intentar, tres dies continuats, evadir-se de la nostra insistència. Al llarg de la xarrada, un sol somris, fugisser i vaporós, en nomenar-li Picasso. La resta, futbol i més futbol: *Lo mío es la pelota y no las entrevistas*.

Alfredo Di Stéfano arribà per prime-

ra vegada a l'Estat espanyol l'any 1951. De la mà de Samitier, venia amb l'objectiu de completar, amb Kubala, la línia davantera del Barcelona. Tanmateix, les pressions polítiques —segons conten— el desviaren a la santa casa blanca, al Real Madrid.

—«Mire, el Barcelona rebutjà els meus serveis. No sé, certament, per quina raó. Però supose que fou per qüestions econòmiques d'ells, del Barcelona».

—¿Per qüestions econòmiques?

—«Sí, sí, d'ells mateixos. Se'n penediren després».

Di Stéfano, com a jugador, fou l'estrella, la *Saeta Rubia*, del millor Real Madrid. El jugador carismàtic, referencial, del cèlebre Madrid de les copes d'Europa. Obsedit en el gol i el triomf, Di Stéfano fou —passeu-me el tòpic— un jugador que defineix un equip i fixa una època en la memòria d'aquells que el veren refusar un còrner sota els pals de la pròpia porteria i rematar, seguidament, la jugada resolutiva en l'àrea de penal contrària. El Madrid, amb ell, es passejà per

«L'entrenador ha de tenir una maleta amb rodes, per eixir disparat».

Europa fins al punt de ser considerat com el gran ambaixador franquista en el continent. Home de poques paraules, salta, àgil i llest, quan un comentari no li fa el pes. Com si rematàs la pròpia jugada.

—«Mire, jo no n'he fet mai de política amb l'esport. Ara, alguns polítics sí que volen acostar-se a l'esport, això sí. ¿El Madrid ambaixador franquista per Europa? Mire, ara serà el millor ambaixador dels socialistes, ¿no?».

—Don Alfredo, de vostè, contem que, després d'omplir de trofeus les vitrines del Real Madrid, hagué d'eixir per la porta del darrere...

—¿Per la porta del darrere? No, no, no, no, no, d'això res. Vaig eixir per

la porta que vaig eixir. L'única cosa és que no em renovaren el contracte.

—L'actual seleccionador espanyol, Miguel Muñoz, fou qui el deixà, a vostè, en la banqueta dels suplents...

—¿De suplent? Mire, el que passà fou que havíem perdut una final enfront de l'Inter de Milà i, en conseqüència, em van traure de l'equip. Però això fou l'excusa, perquè ja portaven temps buscant la manera de no renovar-me el contracte. I això, clar, no m'agradà. Si hagueren tret tres o quatre jugadors de l'equip, no hauria passat res. Però, si només en trauen un, és per donar a entendre que s'ha perdut per culpa d'aquell, ¿no?

—Sembla que fou cosa del president, de Santiago Bernabeu, que, en

acabar la final, digué a Muñoz allò de «fuera los viejos del equipo», ¿no?

—No ho sé, però no ho crec. A les meues orelles, almenys, no va arribar mai. Jo encara vaig jugar molt de temps al futbol i hi ha grans jugadors que han continuat fins ben majors.

—Ho conta José María García en el llibre...

—En això, José María García no té res a dir, perquè no sap res d'aquesta qüestió ni d'aquell temps. Ell té 45 anys i jo en tinc 61. Ell encara no havia nascut quan jo ja estava treballant.

—Hi diu, García, que, vostè, en veure que no estava citat per jugar el partit següent, anà a demanar-li explicacions a Muñoz.

—Noooo. Ell no em portà a la concentració perquè...per... qüestions tècniques... del club. I prou. L'entrenador és l'entrenador. Jo no vaig dir res... La meua exclusió de l'equip venia de dalt. Era una qüestió de l'organització del club. De fet, baixà Calderón al vestidor—quan no hi baixava mai—i... bé, l'entrenador hagué d'acceptar la decisió de dalt, clar. No fou una ordre de l'entrenador, i això és el que em va doldre.

—¿En el món del futbol, hi ha moltes pressions de dalt?

—Per a alguns, sí, sí.

—¿N'ha tingut, vostè, alguna vegada?

—No, no mai, ni una.

—¿No li agrada José María García?

—Mire, jo respecte totes les opinions. Però, com menys es parle de mi, millor, ¿eh? Jo, per exemple, compre molt poc els diaris.

—¿Haurà llegit, després de perdre enfront de la Real Societat, que l'acusen de conservador per l'equip tan defensiu que vostè hi presentà?

—Mire, la premsa sap de premsa, i jo d'entrenador.

—¿Creu que es podia guanyar sense davanters?

—Es podia guanyar amb l'esquema que estem utilitzant. Nosaltres necessitem davanters que treballen, amunt i avall. I, si no els tenim, els haurem de fer, haurem de posar davant migcampistes que facen tal funció.

—¿I Alcañiz i Jon García?

—Sí, bé, però tenen característiques diferents a les que nosaltres necessitem per enfrontar-nos a la Real.

—Vostè ha dit, però, que perquè el València siga un equip competitiu necessita davanters...

—Al València, allò que falta són jugadors consistents que sàpien treballar amb eficàcia en distints partits. Hi ha jugadors que saben jugar un partit A i que no saben jugar un partit B, per-

La plantilla del València C. F.

Josep Orts

Antonio: Porter procedent del Parla. 1,79 d'alçada i 24 anys d'edat. De reflexos àgils i gran elasticitat. Potser el seu aspecte més fluix són les eixides a l'aire. Gran valentia i bona presència física.

Sempere: De qualitats semblants a les d'Antonio. Més àgil. Un poc baixet per a ser porter. Fa 1,76 d'alçada. Es ja quasi un veterà en el València, té 29 anys i s'ha format en el Mestalla. En aquests moments, està escaiolat d'una cama.

Serna: Porter format en el filial del Madrid, el Castilla. És el més alt dels tres, fa 1,80, que tampoc és massa per a un porter. És, potser, el més estilista. Més fred que no els altres.

Quique: El jugador de moda del València. Recentment, ha debutat en la selecció espanyola. Defensa lateral. Ho fa millor per la banda dreta que no per l'esquerra. Jugador eminentment tècnic i ofensiu, característiques ben poc usuals en els defenses peninsulars. Domina la paret en atac i fa gols amb certa facilitat. Procedeix del Pegaso madrileny. Com la mitjana del València, jugador baixet, 1,69, la qual cosa supleix a bastament amb el sentit de l'anticipació i l'agilitat. És el jugador més cotitzat actualment, ja que compta només amb 22 anys.

Giner: Valencià, d'Alboraia. Defensa central, ocupa el lloc deixat per Tendillo. 23 anys, proce-

dent del Mestalla i 1,81 d'alçada. Expeditiu, però noble i no mancat de tècnica.

Boro: Procedent, també, del Mestalla. Valencià, de l'Alcúdia. Jugà al Tenerife, on realitzà una brillant temporada. Als seus 23 anys és un dels jugadors del València amb menys recursos tècnics, cosa que supleix amb una gran fortalesa física i una gran entrega i punt d'honor. 23 anys i 1,83 d'alçada.

Juárez: Jugador amb qui sembla comptar ben poc Di Stéfano. La temporada passada actuà poc de temps. 1,80 d'alçada, procedeix del planter i té 23 anys. Defensa o centrecampista. El públic no li n'ha perdonat cap.

Arias: Defensa central, lliure. De gran personalitat i elegància. Expeditiu, però de gran classe. Sens dubte, un jugador que, cas de ser del Madrid o del Barcelona, hauria estat internacional indiscutible. 1,82 d'alçada. És el més veterà de la plantilla, té 30 anys. És valencià, de Catarroja. Actualment, capità de l'equip. Puja a l'atac amb facilitat i fa gols d'autèn-

tic rematador. Un gran jugador.

Revert: Valencià, també, de Moixent. És el Gordillo a la valenciana. Defensa esquerra. Bon marcador, molt poc elegant, però de gran capacitat ofensiva. El seu punt d'honor el converteix en un bon lateral, a pesar de la seua falta de tècnica. 1,70 d'alçada, 25 anys. Procedent del Mestalla.

Muñoz Pérez: Procedent del Màlaga, arribà al València com a reforç, però Di Stéfano no sembla comptar amb ell. Defensa esquerra o migcampista. Jugador de classe i personalitat. Un poc fred i lent. 27 anys i 1,80 d'alçada.

Torres: Defensa procedent del Gandia. Central o lateral dreta. Marcadador. 25 anys i 1,69 d'alçada. Ho té difícil per a jugar de titular, amb Quique, Arias i Giner per davant.

Arroyo: Un dels jugadors de més classe i projecció del València. De grans possibilitats tècniques i gran visió de joc. Un poc mancat de forma física, va entrant en joc, a poc a poc. Migcampista, de 21 anys i 1,78 d'alçada. Procedeix de l'Alcorcón. Fèu el gol al Barcelona que valgué la destitució de Venables.

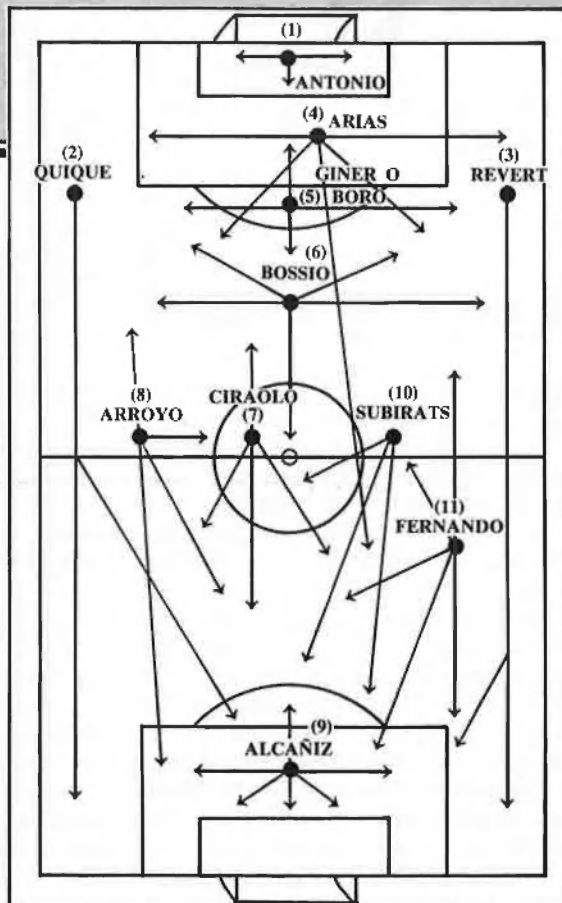
Bossio: Migcampista central, a l'antiga, com ho foren en el València Claramunt i Bonhoff. Encara que no admet aquestes comparacions, és un

Esquema de joc que segueix actualment l'onze titular del València.

què no reuneixen les característiques adequades. I hi ha partits de característiques C, en què no poden jugar els que poden jugar els de A o de B. Vull dir, que hi ha jugadors que no són complets, en el sentit que no tenen una validesa global. I la qualitat d'un jugador es veu quan fa d'enginyer i quan ha de fer de peó.

—¿Li agradaria compartir, ara, amb Tendillo i Robert?

—Jo, com a entrenador, voldria comptar amb els millors jugadors del món, es diguen com es diguen. Que rendesquen i que responguen, i que facen tot el que puguen en defensa del club. I prou.

—Si Tendillo estiguera en el València...

—No sé si jugaria de titular. ¿Com es pot saber això ara? Tenim Arias, Boro i Giner. Dependria de moltes circumstàncies, a pesar que siga un gran jugador. Però no depèn només d'això, depèn del conjunt, de veure si encaixa en el trencaclosques de l'equip.

—Li deia, don Alfredo, que, si Tendillo estiguera en el València, ¿Muñoz l'hauria convocat per a la selecció d'Espanya o no?

—Abans ja fou internacional, ¿no? Mire, qualsevol entrenador, com el seleccionador —i com qualsevol ama de casa, que vol cuinar bé perquè el marit no proteste i no es creme— vol guanyar partits. Si el seleccionador no convocava Tendillo, seria perquè no li agradava o perquè no entrava en les característiques del conjunt. Però, això no depèn de si està en el Madrid o no. El seleccionador l'única cosa que vol és guanyar partits. Perquè si perd, el tiren de la professió i n'entra un altre.

jugador típicament de club, faener i honrat. Potser amb massa tendència al joc horitzontal i defensiu. Cobreix molt bé els forats dels companys que s'incorporen a l'atac. Bon marcadors. Procedeix del Peñarol de Montevideo. Fa 1,83 d'alçada i té 27 anys.

Ciraolo: Els aficionats ja l'han batejat com a «Ciruelet», per la semblança fonètica i la poca alçada, 1,67. Procedeix del Newells Old Boy i té 26 anys. Un bon peó de brega. No és, però, el jugador resolutiu que l'afició buscava.

Ferrando: Migcampista procedent del Mestalla. Ha jugat, també, de defensa i de davanter. Les anteriors temporades jugà més que no en guany. És un clàssic tapaforats.

Fernando: Internacional juvenil, olímpic, i ara sub-23. Jugador amb gran domini de la pilota i dels espais buits. Fa bons llançaments de mitja distància. Gran futur per la seua joventut. 21 anys i 1,79 d'alçada.

Subirats: Amb Arias, l'altre veterà de l'equip. Eterna promesa del València per la gran qualitat tècnica i la capacitat organitzativa, sobretot en atac. La temporada passada visqué la seua esplendor, amb un nivell altíssim tant tècnicament com física. Jugador gelat i calculador, compta amb una exquisida visió de joc; és capaç de fer passades de més de 30 metres i té un bon tir de mitja distància. És valencià, de Paterna. 1,76 d'alçada i 29 anys d'edat.

Nando: Procedeix del Llevant U.D. Molt batallador. Migcampista, 20 anys i 1,72 d'alçada. Jugador amb molt de futur si se li donen partits i confiança.

Alcaniz: Davanter centre, procedeix del Castelló. Golejador de grans possibilitats, necessita continuïtat en l'equip, i més assistències en l'àrea per banda dels interiors i dels extrems, ja que juga molt solitari. 1,81 d'alçada i 22 anys. Remata amb facilitat amb el cap i totes dues cames. Sol aconseguir una bona mitjana de gols.

Jon García: Davanter molt treballador. Juga un poc més escorçat a les bandes que Alcaniz. Té més mobilitat i és el típic obrellandes que crea espais per als companys que entren de darrere. És un jugador rendible per a qualsevol club. 1,76 d'alçada. 26 anys. No acaba de triomfar en el València per falta de partits oficials.

Montes: Davanter centre. Més estàtic que no els anteriors. Gran rematador de cap, de la vella escola. 22 anys i 1,88 d'alçada. Ha tingut molt poques oportunitats i el misteri no sembla comptar massa amb ell.

Fenoy: Una de les ninetes dels ulls de Di Stéfano. Jugador de grans genialitats, però molt fràgil. Finíssim en el dribling. És un extrem en punta. Procedent del Mestalla, 23 anys i 1,70 d'alçada. És capaç de passar inadvertit durant molta estona en un partit i, també, d'alçar la gent dels seients en una sola jugada d'inspiració. □

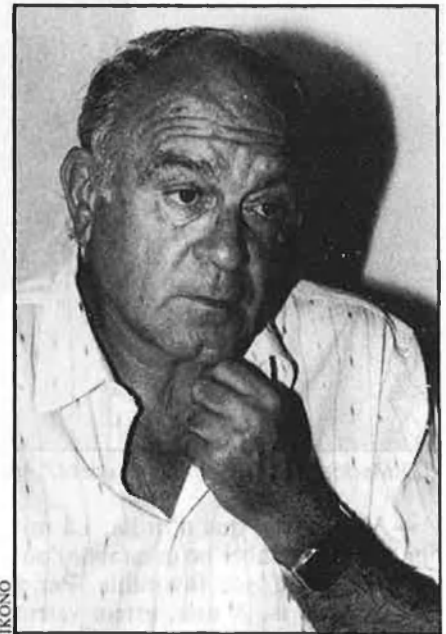
—¿Era un grup de drete o...?

—No. Era un problema amb el petroli. Una qüestió política interna. Imagine que la majoria eren estudiants i tot això. Crec que del petroli quedaven molts pocs diners per a Venèçuela, un percentatge mínim... en fi... el problema... el problema cubà, ¿no? Una cosa pareguda hagué de ser, ¿no? Ells s'entrenaven a Txecoslovàquia, i a Cuba... Vull dir, que serien castristes, ¿no?

—¿El tractaven malament?

—No, no, molt bé. I només em ringueren dos dies i mig, ¿eh?

—Si li sembla, senyor Alfredo, can-

«Vaig tiumfar al Madrid en tots els sentits, en tots.

viem de tema. ¿És veritat que vostè és un gran admirador de Picasso?

—Jo sóc un admirador de totes les coses bones. De tot. A mi, m'agrada Picasso, sí, però no sóc cap tècnic en la matèria. I m'agrada Miró, i Botticelli, i Velázquez, i... en fi, les coses bones. A tothom li agraden els llagostins ¿no?

—¿Li interessa especialment la pintura?

—No, no, m'interessen moltes coses, home.

—¿La lectura?

—Bastant menys. Llegesc, però poc, no tinc massa temps.

—Fent-se com es fa amb les Flores, li agradarà el flamenc...

—¿El ball? Home, sí. M'agrada el flamenc. I el folklore sud-americà: el colombià, l'argenti... m'agrada molt el tango. I l'òpera, ja que el meu pare era un gran operístic i ens deixà l'afició a casa.

—Quique Flores, ¿el portà vostè?

—No. El que passa és que ell em pre-

—Vostè no ha pensat mai de ser seleccionador...

—No, jo no tinc cap ambició.

—Per cert, ¿què opina de Menotti?

—Bé, molt bé. És un bon tècnic, sí.

—¿I Clemente?

—Ha fet bones campanyes, tant en l'Atlètic com ara en l'Espanyol. Deu ser un bon professional, sí.

—Claramunt, en unes declaracions a la nostra revista, digué que vostè fou el millor entrenador seu, però també el pitjor.

—Això són criteris de cadascú, i s'han de respectar.

—¿Vostè no es feia amb Claramunt?

—Sí, sí, ens dúiem molt bé.

—Es que, a vostè, de vegades, l'han acusat de...

—Mire, si a mi m'acusa la premsa, no tinc res a dir, ¿eh? La premsa té una crítica que és pròpia del periodista i, a mi, el periodista no em coneix. Cap. No em coneix cap periodista. De manera que no m'interessa el que diga la premsa, ja li ho he dit. El que diga la

meua dona o els meus fills, sí. Però no la premsa.

—Si li sembla, tornem una miqueta arrere. ¿Per què, quan deixà de ser jugador del Madrid, no hi restà com a tècnic?

—Perquè em proposaren que em quedara de qualsevol cosa. I jo, això, no podia acceptar-ho. Si em diuen vostè es queda d'entrenador dels juvenils, posem per cas, m'hi hauria quedat. Ara, de qualsevol cosa, no. Això, de qualsevol cosa, no m'agradà.

—I marxà a l'Espanyol.

—Sí, me n'hauria pogut anar al Cèltic de Glasgow, però com que no sabia anglès i que els meus fills estaven estudiant, me'n vaig anar a l'Espanyol, sí.

—Vostè, jugant en el Madrid, en un viatge a Venèçuela per jugar la petita Copa del Món, sofrí un segrest, ¿no?

—Sí, em segrestà el F A L N, el Frente Armado de Liberación Nacional. Intentaven donar-li un renom polític a... a... l'alçament, a... a...

guntà si li interessava venir al València. Jo li vaig dir que esperàs un any i així ho féu. Després vingué.

—¿Vostè creu que es compren i es venen partits? Li ho dic per aquell empat entre el Betis i el Cadis, que féu baixar el València...

—No ho sé. A mi ningú no m'ha vingut a comprar, i jo tampoc no he anat a comprar a ningú.

—¿I dòping?

—Guanyarem molts trofeus d'estiu i vam ser segons en molts campionats. Però, hi hagué moltes xafarderies i històries entorn d'alguns torneigs... A Sant Sebastià, per exemple, crec que fou en la final de la Copa de la Lliga, hi patírem una pressió molt forta, infernal, amb molta rosca, molta pedra, un partit molt treballat per ells, i els nostres jugadors acoquinats, que tenien por... i, clar, es perdé. Però, ho-

—Molt bé, molt bé,estic molt content amb ells.

—*Quan vostè arribà al València, a punt de baixar a segona, substituïa Valdez, un jugador que fitxà el València per vostè. ¿Què va sentir en rellevar-lo en la banqueta?*

—¿Què vol que senta? Aquesta és una professió que, mire, avui estem ací i demà allà. És el problema de sempre. L'entrenador ha de tenir una maleta amb rodes per eixir de seguida disparat.

—*I quan, després de guanyar un partit, com el que guanyà el València al Barcelona, obliguen a cessar un company com és el cas de Venables, ¿què en pensa?*

—No res, nosaltres no podem sentir res. Som immunes a això. Estan matant gent a Iran i Iraq, i a nosaltres no ens passa res, perquè no hi tenim cap familiar moro, àrab. Si hi tinguérem un familiar àrab ens preocuparia. Però, com que estan lluny, no ens passa res. La llunyania provoca ignorància. Clar, sempre es lamenten les coses perquè es tracta d'un professional, però ¿què sabem nosaltres dels problemes que pot tenir amb el club?

—*A pesar d'haver perdut a Sant Sebastià, el València ha començat molt fort.*

—Mire, els campionats són molt llargs. Tenim una plantilla curta, humil, senzilla, amb jugadors de futur, però que no han cristal·litzat encara. Cal esperar. Les campanes no es poden llançar al vol. No interessa creure's res. Que després passa el que passa. I la culpa, si les coses van malament, la tindrà l'entrenador.

—*I després del València, del Real Madrid, ¿no li agradaria entrenar el Barcelona?*

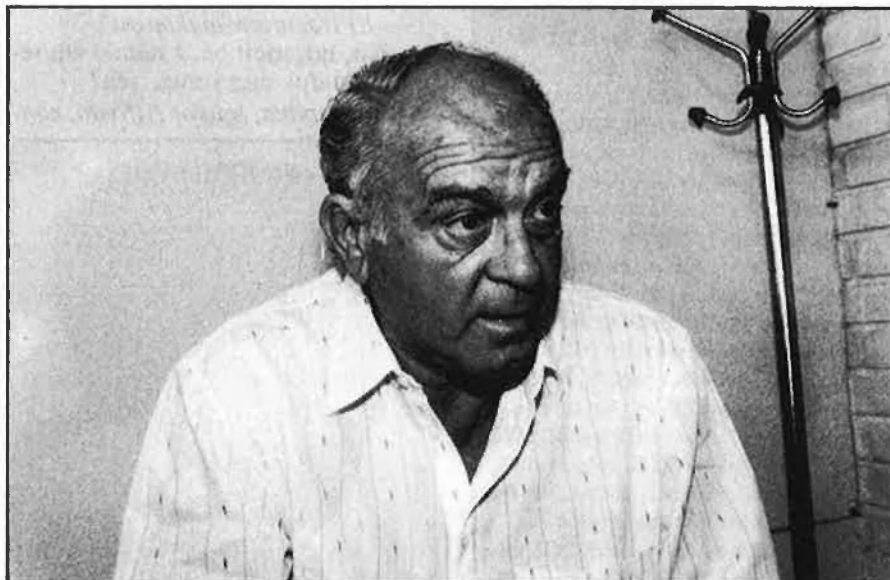
—Home, mira, al Barcelona, qui ho sap. Però, sí, per demostrar que el Barcelona, amb un poc d'ordre, es pot portar endavant.

—¿Vol dir que no n'hi ha, d'ordre?

—Vull dir ordre, ordre, que mane l'entrenador, ¿eh? Vull dir això, que mane l'entrenador i no els altres, ¿eh?

—*Vostè creu que hi mana Núñez...*

—No, bé, jo conec el Barça i té, bé, tenia quasi quaranta directius i molta gent fantasiosa, ¿sap? Hi ha amors que maten, ¿eh? Tant de puro i tanta insígnia han fet que, en comptes de ser per a bé, siga per a mal. De tant d'amor que els directius tenen al club, li han fet mal, l'han perjudicat. Sense voler, es fan camarilles i clar... a un li regalen un vestit, a l'altre, una corbata, i a l'altre no res. Aleshores és quan apareixen les diferències. I aquest, al meu entendre, és el problema. □

«¿El Madrid, ambaixador franquista? Ara ho serà dels socialistes, ¿no?»

—Això diuen, que n'hi ha. La millor manera de saber-ho és establir l'antidòping. Jo hi sóc favorable. Per a tots els esports. A més, estem veient com la droga camina pel món i... que als EUA, per exemple, enganxen jugadors de bàsquet de l'NBA amb qüestions de droga... Sí, tot això s'hauria de controlar moltíssim.

—*Vostè, amb el València, com a entrenador, ha guanyat la Lliga, la Recopa...*

—Jo no he guanyat res d'això. Els qui guanyen són els jugadors. Els entrenadors som com els mestres, que ensenyem, instruïm, col·loquem els jugadors, però ells són els que fan l'esforç en cada partit i els que guanyen els campionats. L'entrenador només els acompanya, és una peça més de la maquinària. Però, ni guanya ni perd.

—*En el Madrid, com a entrenador, no triomfà...*

—¿Com que no vaig triomfar? En tots els sentits, en tots.

—*Però, no hi guanyà títols.*

—És que, ja li ho he dit, és que jo ni guanyo ni perd.

—*Fou campió de tots els subcampionats...*

me, a banda d'això, vaig traure set o vuit jugadors del planter, de les divisions inferiors, i anàvem primers de la classificació quan els vaig fer debutar. Això no ho fan tots. És arriscat. Perquè, si perds, et foten fora. De manera que vaig donar un rendiment òptim.

—¿La quinta del Buitre és de la seua florada?

—Jo vaig confiar en molts d'ells. Els vaig fer jugar en el primer equip. La majoria dels entrenadors no s'arrisquen. Però, cal saber quan un jugador és bo i fer-lo jugar. I tant se val que tinga disset que trenta-cinc anys. Si és bo, és bo.

—*Com a entitats, ¿quines diferències troba entre el Madrid i el València?*

—Mire, jo no puc... Mire, l'un té més poder adquisitiu i l'altre en té més poc. L'un té més campionats i l'altre més pocs. L'un té més potencial de socis i simpatitzants. Però el València també té molts trofeus. Sí, això es deu al potencial econòmic. També hi ha el fet de la qualitat dels directius. El Madrid en tingué de molt bons en la seua època i, clar, amb una bona directiva i una bona administració, ve tot.

—¿Com li va amb l'actual directiva del València?